

РЕШЕНИЕ

№ 16030

гр. София, 03.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 30.08.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7216** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Д., гражданка на Х., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № УП-ОК6/06.06.2024 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващата за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ ОК-13-846/21.05.2024 г.

Жалбоподателката изразява несъгласие с оспорения акт, като твърди, че административният орган не е спазил материалноправните разпоредби на закона. Оплаква се от формален подход на интервюиращия орган и незадълбочено обсъждане на бежанската ѝ история. Изтъква, че е изложила причините, поради които е преследвана в страната си. В с.з. жалбоподателката се явява лично и с адв.И., който поддържа жалбата и моли за отмяна на акта. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез процесуалния си представител юк.П. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

С. градска прокуратура чрез прокурор П. дава заключение за неоснователност на жалбата, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна

страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна преписка се установява, че жалбоподателката е гражданка на Х., [дата на раждане] в [населено място] де Н., Х., омъжена, вероизповедание – католичка. Данните са установени от представен документ за самоличност – национален паспорт. Напуснала е страната си по произход на 29.01.2024 г. легално със самолет, с издадена виза за К., заедно със своя съпруг Д. Ф. и с неговия брат Д. К.. Останали са до 19.02.2024 г., а на 20.02.2024 г. тримата са пристигнали с виза в Република България. На 21.05.2024 г. жалбоподателката е подала молба пред ДАБ, с която е поискала закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. На същата дата е проведено интервю, по време на което чужденката е заявила, че подава молбата си за закрила поради лични проблеми, които е имала в държавата си по произход. Посочила е, че на 14-годишна възраст е била изнасилена от С. Диолом - мъж, с когото майка ѝ е живяла в Х. на съпругески начала. До навършване на 19-годишна възраст е живяла в родния си град заедно с майка си и С. Диолом, който продължил да я изнасилва. Страхувала се да сподели за случилото се пред майка си, поради отправени заплахи за убийство от страна на Диолом, който продължил да я преследва, дори и след напускането на родния ѝ град. На 24 години разказала за проблемите си пред католическия свещеник Меросне Л. У. от САЩ, живеещ в [населено място] а Во, който ѝ помогнал да разкрият пред полицията деянията на Диолом. През м.януари 2019 г. била придружена от свещеника до Министерство за закрила на жените в [населено място], след което е изпратена до болницата, за да ѝ направят изследвания. На чуждата гражданка е издаден документ, който е предаден в полицията със съдействието на служителка от Министерство за закрила на жените. Въз основа на издадения и представен документ в полицията С. Диолом е задържан, разпитан е от полицейски служител и на 29.01.2019 г. е уведомена прокуратурата в [населено място]. При явяването си в прокуратурата полицейският служител К., който получил документа, удостоверяващ, че е била изнасилена, заявил, че го е изгубил. Чуждата гражданка е посочила, че комисарят е приятел с Диолом и поради това го е укривил и не го е представил на прокурора. След като през м.октомври 2019 г. е сключила брак с Д. Ф., е заживяла в Д. република, а след няколко седмици съпругът ѝ е дошъл при нея. Заявила е, че през м.февруари 2020 г. в [населено място] е била нападната и удряна, вследствие на което е изгубила бебето, с което е била бременна. Счита, че нападателите са изпратени от С. Диолом, за да я убият. Посетила е полицията, но тъй като не е знаела и не е можела да посочи от кого е нападната, полицейските служители са ѝ казали, че не могат да ѝ съдействат. Чуждата гражданка е заявила, че е пристигнала в Република България с основна цел връчване на диплома на 22.03.2024 г. на съпруга ѝ Д. Ф. от университет ESFAM. Поради подготовка по връчване дипломите в [населено място] са пристигнали по-рано. Съпругът ѝ е учил от 2020 г. до 2021 г., след което се е завърнал в Х. и през 2023 г. е защитил дипломна работа чрез видеоконферентна връзка. На интервюто жалбоподателката е заявила, че не може да се завърне в Х. поради заплахи за убийство, отправени по телефона от втория съпруг на майка ѝ - С. Диолом, както и поради заплахи към съпруга ѝ, който е певец и артист, и разпространява песни срещу властта в държавата им по произход. Тя е променила номера на мобилния си телефон, но е заплашвана чрез мобилния номер на свещеника, който вече живее в САЩ. Заявила е, че към настоящия момент Диолом все още е издирван от полицията в Х.. В

заклучение чуждата гражданка е заявила, че подава молбата си за закрила, защото не може да се върне в страната си по произход, като е живяла в скрити места, за да не попадне под ударите на нейните врагове. Към момента на интервюто летището в страната ѝ е завладяно от въоръжени лица. Кварталът, в който е живеела, и 90% от столицата на Х., е завладяна от въоръжени цивилни лица.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на молителката и с държавата ѝ на произход, административният орган е извел извод за неоснователност на подадената молба за закрила. Интервюиращият орган е приел, че мотивите, въз основа на които чужденката прави своето искане, не обосновават основателни опасения от преследване или реална опасност от тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на М. Д. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В хода на съдебното производство жалбоподателката направи изявление, в което заяви, че причините, поради които са избягали със съпруга си, са да търси убежище, тъй като е била преследвана от мъжа, с когото живее в момента майка ѝ. Когато е била на 14 години, той я е изнасилвал и доста години я е заплашвал да не казва на никого, иначе ще я убие. През 2019 г. той направил същото и с по-малката ѝ сестра. Отишли са при местния свещеник, както и в полицията, за да подадат жалба. Полицаяте са я завели заедно със сестра ѝ в болница мен. Уведомила е и майка си. Насилникът С. Диолом е приятел с комисаря на полицията и е направил така, че доказателствата са се изгубили, и тогава са освободили мъжа. След това е продължил да я заплашва, че ще я убие, та се принудила да си смени номера на телефона. След това не е живяла с майка си. Сменяла е постоянно места си за живеене. Живеейки на различни места, тя е нямала социални контакти, не е могла и да учи. Съпругът ѝ е учил в България за магистър и е трябвало да получи диплома. В това са видели възможност да поиска и тя виза. Дошла е в България, като е кандидатствала за виза в българското посолство в К.. Дошли са със самолет от К. през Турция. Причините, поради които е поискала закрила тук, са че са пропуснали срока по програмата „Б.“ да заминат за САЩ. Апликацията за тази програма още е в сила, но това отнема време. За програмата „Б.“ се кандидатствало от 2023 г. и те са били включени в нея. В началото програмата е работила много добре, но след това нещата се затруднили, защото много хора са заминали за САЩ по тази програма. Освен по програмата „Б.“ са кандидатствали и по други програми за К. и в Швейцария, искали са да учат там, но им е било отказано. Дошли са в България с намерение да кандидатстват по програма „Б.“, но са останали тук, защото е нямало полети за Х., летището е било затворено. Категорично по време на престоя си тук са решили да поискат убежище в България. Преди това не са обмисляли възможност да останат тук. Смятали са, че ще е по-добре да отидат в САЩ, но не се е получило. Не са искали да стоят нелегално в България, а не могли да се върнат в Х. поради положението ѝ там. Няма сигурно положение в цялата Х.. Основно са искали да учат и да живеят по-добре, но водещата им цел не е била икономическа.

По делото бяха приети следните писмени доказателства: Заповед № ЦУ-РД05-77/05.02.2024 г., сочеща компетентността на административния орган; проведеното интервю в ДАБ със съпруга на жалбоподателката; превод на български

език на документите, на чужд език, представени с жалбата – акт за религиозен брак между жалбоподателката и съпруга ѝ, както и експорт на текстови съобщения, представляващи чат в мрежата WhatsApp, ведно с пояснителни бележки към тях, представени на креолски и английски език от свещеник-мисионер Л. М.. При представянето на превода на експорта на текстови съобщения, в с.з. на 30.08.2024 г., участващият по делото прокурор отправи възражение срещу същите, като изтъкна, че от посочените телефонни номера не е ясно точно от кого изхождат и дали направените заплахи се отнасят точно за този отец Л. М.. В същото с.з. Съдът обяви, че по този въпрос ще се произнесе по него в заключителния съдебен акт.

Решение № УП-ОК6/06.06.2024 г. на интервюиращия орган е съобщено и връчено на жалбоподателката на 05.07.2024 г., в присъствието на преводач, а жалбата срещу това решение е постъпила в АССГ на 12.07.2024 г. и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № ЦУ-РД05-77/05.02.2024 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

Решението не е нищожно поради некомпетентност на издалия го орган. По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденката е регистрирана на 21.05.2024 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити.

Относно отказания бежански статут решението съдържа фактически и правни основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващата за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателката, справка за актуалната обстановка в Х.,

Съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателката съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. Административният орган е съобразил оценъчната си дейност, довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателката за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към нея не е свързана с нейната раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в Х., Съдът намира, че жалбоподателката не доказва да е засегната поради присъщи на личното ѝ положение елементи.

Тъй като жалбоподателката е гражданка на трета държава, то за правното ѝ положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото Съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателката статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че тя изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденката е заявила и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от нея бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната ѝ на произход са изцяло битови и криминални и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. Защитата срещу криминалните посегателства, на които жалбоподателката е станала жертва, може да се търси по наказателноправен ред. Чужденката и пред Съда изтъкна желанието си да отиде в страна с висок стандарт на живот, за да може да учи и да се чувства икономически сигурна, без значение дали страната е европейска

(Швейцария), или друга (К., САЩ). Чуждата гражданка не е подала молбата си за закрила веднага при навлизането си в РБългария. Тя сподели, че със съпруга си са дошли в България с намерение да кандидатстват по програма „Б.“, и категорично по време на престоя си тук са решили да поискат убежище в България, преди това не са обмисляли възможност да останат тук. Смятали са, че ще е по-добре да отидат в САЩ, но не се е получило. Основно са искали да учат и да живеят по-добре.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателката, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Съдът не кредитира с доверие представения в превод експорт на текстови съобщения - чат в мрежата WhatsApp, ведно с пояснителни бележки към тях, представени на креолски и английски език от свещеник-мисионер Л. М.. Съдът намира, че възражението на прокурора обективира оспорване съдържанието на документите, което е въпрос по същество и по него ще се произнесе в настоящия съдебен акт.

На първо място съдът констатира, че представеният в с.з. превод на документите е такъв от английски на български език. Оригинално съобщенията са били написани на креолски език, а с жалбата е представен двуезичен текст – на креолски и на английски език. Твърди се преводът от креолски на английски език да е извършен от свещеник-мисионер Л. М.. Същият обаче няма качеството на преводач по смисъла на Наредба № Н-1 от 16 май 2014 г. за съдебните преводачи, издадена от министъра на правосъдието, която се отнася за лица, утвърдени за съдебни преводачи, при назначени преводи от органите на съдебната власт, органите на досъдебното производство, както и тези по изпълнителни дела. Преводът не е сторен по критериите на указаната наредба и под страх от наказателна отговорност по реда на българския наказателен закон - чл.290, ал.2 НК. Поради това преводът от оригинала поначало не може да се ползва с достоверност.

На следващо място Съдът констатира, че в превода са налице добавки и пояснения, които по своето естество допълнително отдалечават съдържанието на изявленията от оригинално вложения смисъл. По своята същност така представеният документ представлява писмено обяснение на трето лице, дадено под формата на писмена декларация, която не е допустимо доказателство в съдебното производство. В случая писмената декларация на третото лице не е представена по време на административното производство, а едва в съдебното производство.

Наред с това следва да бъде споделена и тезата на представителя на СГП, че от посочените телефонни номера не е ясно точно от кого изхождат и дали направените заплахи се отнасят точно за отец Л. М..

Събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, § 8 и чл.32, § 2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, изброени в чл.31, § 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. В нормата на чл.31, § 2 процедурната директива въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, § 9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по § 8 следва да са разумни.

Административният орган е намерил основания по чл.13, ал.1, т.2 и т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът не посочва причини за основателни опасения от преследване, и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Те кореспондират с основанията по чл.31, § 8, б. "а" от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съдът отчита обстоятелството, че за разлика от регламентите, директивите нямат директно приложение. За последните е необходимо транспониране в националните законодателства на страните-членки, като това е обвързано със срок. Когато не е извършено транспониране, извършено е неправилно, лошо или непълно транспониране, е възможно директно прилагане на директивата. Тези хипотези не са налице в случая. Не са дадени от ЕК препоръки за лошо, неправилно или непълно транспониране на директивата.

Ето защо жалбата е неоснователна в частта, в която се оспорва решението относно отказа за предоставяне на жалбоподателката на бежански статут.

Не така стои положението с отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б. "в" във вр.с чл.2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Няма данни жалбоподателката да е потърсила в страната си защита във връзка с твърденията за получавани заплахи от бившия партньор на майка си. Тя легално е напуснала Х., но в страната ѝ по произход цари насилие. Повече от две години Х. страда от повсеместното насилие от страна на бандите, особено след убийството на президента Ж. Моиз през юли 2021 г., посочва катарската медия "Ал Д.". Това убийство създаде вакуум във властта и задълбочи политическата нестабилност в карибската страна. В страната не са провеждани избори от 2016 година. Ето защо наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Съдът намира, че интервюиращият орган не е обсъдил дали по отношение на жалбоподателката е налице приложимост или не на предпоставките по чл.9, ал.8 ЗУБ. Нормата предписва, че хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от

хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. В случая органът следва да прецени дали са налице именно други такива причини от хуманитарен характер. От справка по делото, както и от достъпните информационни източници Съдът констатира, че Х. страда от повсеместно насилие. В края на м. февруари тази година въоръжени банди са започнали координирани атаки, поемайки контрола над полицейските участъци, обстрелвайки главното международно летище, заради което то е останало затворено почти три месеца, и щурмувайки двата най-големи затвора в страната. Според предадената информация от Б., цитираща нов доклад на ООН, нарастващото насилие в Х., причинено от сблъсъци между воюващи помежду си престъпни банди, е довело до преместването на близо 580 000 души. Според говорител на ООН "ескалацията на насилието в няколко квартала в столицата П. о П. е принудила около 1500 души да напуснат домовете си. Повечето от тези хора вече са били разселени преди това. Хуманитарните ни партньори на място вече реагираха и осигуряват храна, лекарства, матраци, одеяла и чаршафи". От своя страна ръководителят на У., е описал ситуацията в опустошената от банди страна като „катастрофална“ и е потвърдил, че тя се влошава с всеки изминал ден, като в много области основните услуги са се сринали. Неправителствени групи казват, че въоръжените групировки сега контролират приблизително 90% от П.-о-П.. Според У. 2,7 милиона души живеят в райони под ефективен контрол на банди.

Следва да се има предвид, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила - чл.9, ал.2 и ал.3 ЗУБ. Разпоредбите са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО, но от съдържанието на решението се вижда, че за такива обстоятелства в случая не са изложени мотиви.

Съдът отчита обстоятелството, че цитираната информация за Х. е с датировка от м. март и м. април 2024 г., като няма данни дали тя се е променила към настоящия момент и в каква насока.

Изложеното догук налага отмяна на обжалваното решение в частта на отказания хуманитарен статут и изпращане на преписката за произнасяне по подадената молба за закрила в тази част, при спазване на указанията, дадени в мотивната част на настоящото решение. Ситуацията в страната следва да бъде анализирана в развитие в сравнение с хаоса от пролетта на настоящата година.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № УП-ОК6/06.06.2024 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молба вх.№ ОК-13-846/21.05.2024 г., подадена от М. Д., гражданка на Х., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], В ЧАСТТА МУ, с която на молителката е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

ИЗПРАЩА преписката на Председателя на Държавната агенция за бежанците за ново произнасяне по молба вх.№ ОК-13-846/21.05.2024 г., подадена от М. Д., гражданка на Х., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], в частта ѝ на поисканото предоставяне на хуманитарен статут, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д., гражданка на Х., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-ОК6/06.06.2024 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молба вх.№ ОК-13-846/21.05.2024 г., подадена от М. Д., гражданка на Х., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], В ЧАСТТА МУ, с която на молителката е отказано предоставяне статут на бежанец. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: